

Pesti levél

Mulató fiatalság

1932 január. Ólmos eső esik. Megfagy a járdán. Veszedelmes az utcán egyet is lépni. Úgy botladoznak, csuszamlanak, potyognak az emberek, mint a falusi libaúsztató göröngyös jegén a gyerkőcök. Budán vagyunk, szombat délután van, s a toronyóra elütötte a hatot.

Benn, a villanyfényes, tágas, síkos padlójú tornateremben kétoldali bordásfalak lapulnak, középpütt felkötözött gyűrűhinták. Sarokba állítva ugróbakok. Szól a zongora. Kipirult arcú, hét-tizennégy éves leánykák, tíz-tizenhét éves fiúcskák táncolni tanulnak.

Egy percre azt hisszük, valami boldog káprázat játszik velünk. Hiszen itt élünk ebben a beteg városban. 1932 telén, annyi baj, bánat és keserűség színhelyén. Az az érzésünk, hogy ötven évvel jutottunk vissza az időben, Reviczky ifjúkorában élünk, s valahol vidéken vagyunk, talán Pozsonyban, ott, ahol ő tanult táncolni. Azt a táncórát látjuk, s lehetséges, hogy a dúshajú, villogó szemű fiúk közt ott lépeget maga a gyermekköltő is. Köröskörül az alacsony padokon, székeken ifjú mamák ülnek boldog ragyogással. Még ők is mind szívesen beállanának a sorba.

Francia négyest tanulnak.

– Séta jobbra! – hallatszik a táncmesternő hangja.

Karonfogva lejtenek el a párok. Kurtára nyírt hajú alig akad a lányok közt. Csaknem valamennyinek fehér szalaggal megkötve, két fonatban omlik előre, vagy hátra a haja. Lapos sarkú lakkcipellőt viselnek, s többnyire fehér, házi kötésű harisnyát. Világoskék vagy fehér fodros batisztruháskájuk enyhe kivágásában vékony aranylánc ékeskedik. Akad matróruhás kis dundi is, s egy piros babos, kedves katicabogár. Ő egy langaléta nagyfiúnak a párja. Itt még nem válogatnak. Fiú: táncos, lány: táncosnő.

Most valami muri következik, afféle aranykapun átbújás. Lobog a fiúk haja, amint lehajolnak. Nehéz átalbújni ezeken az eleven aranykapukon. Csaknem mindig hátra legyintik az átbúvókat. A négyest gyorscsárdás fejezi be. Egy szemüveges, bicebóca fiúcska olyan komoran táncolja, mintha valami számtani tételt fejtene meg. Sorra következnek a régi táncok. A szédítő keringő, az ugrifüles polka, a délceg sétapalotás. Majd a maiak, szelfídített formájukban. A könnyed foxtrott, a lassú, sima lépésű blue, az andalgó tangó, sőt még a divatos rumba is. A kislányok közben-közben odaszaladnak a mamához, megsókolják, elkérik a zsebkendőt, megtörlik verejtékező homlokukat, s sietnek vissza táncosukhoz.

A táncmesternő elmondja, hogy az idény divatos tánca a csárdásra emlékeztet, s hogy odakünn, külföldön, az amszterdami olimpiászon olyan sikerre volt a magyar táncoknak, hogy a berlini testnevelési főiskolán heteken át tanulták, s bár reggel héttől volt az óra, még a tanárnők is mind beálltak. Itt nálunk minden tanfolyamon kötelező valami magyar körtánc is. A díszpalotás és a körmagyar azonban olyan figyelmet igényel, hogy csak egészen kislányoknak van türelmük megtanulni. A négyes kell a muri kedvéért, s a gyerekek legszívesebben a foxtrottot táncolják, mert az a legkönnyebb.

Vége az órának. Eloltják a villanyt. Kiürül a terem. Egy órára megfélekedünk minden egyébről. Szép volt.

-i.

1932. január 10., vasárnap, 9. old.

Rokkantak községe

Egy légtornász, aki tizenöt éve fekszik

Azok, akik a béke boldog éveiben élték le fiatalságukat, úgy tekintettek a háborút, mint valamit, ami nem vonatkozik rájuk.

Tudták, hogy háborúk mindig voltak és lesznek. Egy-egy távoli országban pont akkor is dúltak, de valahogy képszerűen, eszményesítve látták,